Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 127 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. D'HAEYER**
Helenalaan 31
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 16 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam 12 oktober 2016 het Rijk binnen in de hoedanigheid van student met een visum type D.

Op 11 maart 2019 bevalt verzoekster van haar dochter, die wordt erkend door de heer A. L. D. J. die op dat moment over de Franse nationaliteit leek te beschikken.

Op 2 november 2020 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar Franse partner. De aanvraag wordt goedgekeurd en verzoekster wordt op 2 juni 2021 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 8 september 2023 wordt het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd nadat was gebleken dat haar partner in functie waarvan ze initieel het verblijfsrecht heeft verkregen, gebruik heeft gemaakt van een identiteit die in werkelijkheid niet de zijne was. De partner van verzoekster bleek niet echt een Franse onderdaan genaamd A. L. D. J. te zijn. Verzoekster heeft geen beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie die een einde stelt aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Op 14 december 2023 dient verzoekster in eigen naam en in naam van haar minderjarig kind een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 september 2024 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij hij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 september 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2023 werd ingediend door :

S., C. C. N. (N° (…))
Geboren te Douala op (…)
Wettelijk vertegenwoordiger van:
S., L. C. (R.R. (…))
Geboren op (…)2019
Nationaliteit: Kameroen
Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam op 12.10.2016 in België aan als studente, met een visum type D. Ze werd in het bezit gesteld van een A-kaart in het kader van haar studies, die uiteindelijk verlengd werd tot 31.10.2019. Zij beviel van een dochter op (…)19. Haar dochter L. werd op 06.03.2019 erkend door de persoon die in België ingeschreven stond onder de naam A., L. D. J. als Franse onderdaan. Vanaf die dag werd haar dochter met de Franse nationaliteit ingeschreven en volgde L. de gunstige administratieve situatie voor EU-onderdanen van haar vader. Betrokkene zelf heeft haar verblijfsrecht als studente niet verlengd en diende een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name haar dochter, op 29.10.2019 Deze aanvraag werd haar geweigerd op 30.03.2020 gezien zij geen regelmatige inkomsten had. Zij diende een aanvraag gezinshereniging in met haar partner, de vader van haar dochter, op 02.11.2020. Deze aanvraag werd goedgekeurd en betrokkene werd op 02.06.2021 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit informatie verkregen van het Franse Consulaat-Generaal in Brussel bleek dat de persoon die in België als A., L. is ingeschreven niet de echte Franse onderdaan is. De echte A., L. verblijft in Frankrijk en de man in België gekend onder die identiteit is een usurpator. Het Franse Consulaat-Generaal gaat verder en stelt dat ook betrokkenes dochter L. in werkelijkheid geen Franse onderdane is omdat zij niet de dochter van de echte A., L. D. J. is. Het verblijfsrecht van betrokkenes partner en haar dochter als EU onderdaan werden ingetrokken bij beslissing van 08.09.2023. Met andere woorden is de betrokkene niet via haar feitelijke partner, noch via

haar dochter familielid van een EU onderdaan en is ze dat overigens nooit geweest. Betrokkene diende geen beroep in tegen de beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij en haar dochter het slachtoffer geworden zijn van de identiteitsfraude van hun partner/vader. Echter, we stellen vast dat betrokkene, alvorens haar verblijfsrecht werd ingetrokken, uitgenodigd werd om alle nodige documenten voor te leggen die haar situatie in België schets en waarvan zij wenst dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft voor het nemen van haar beslissing. Betrokkene is echter niet ingegaan op deze uitnodiging en heeft geen enkel stuk voorgelegd. Evenmin diende betrokkene beroep in tegen de beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht. Gezien het verblijfsrecht van de man die voor haar het verblijfsrecht had geopend werd ingetrokken, diende ook het verblijfsrecht van de betrokkene te worden beëindigd. Met andere woorden is de betrokkene niet via haar feitelijke partner, noch via haar dochter familielid van een EU onderdaan en is ze dat overigens nooit geweest. Het indienen van huidig verzoekschrift kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de intrekking van haar verblijfsrecht. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij tot op de dag van vandaag niet zou weten wie de vader van haar kind is. Echter, deze bewering strookt niet met de objectieve informatie uit het administratief dossier. Daaruit blijkt namelijk dat de identiteit van mijnheer werd vastgesteld. Het administratief dossier bevat tevens zijn geldig Kameroens paspoort. Verder merken we op dat het verzoekschrift tot aanpassing van de geboorteakte van haar dochter werd ingediend op 18.03.2024 en dat een bezoekregeling voor mijnheer evenals de betaling van onderhoudsgeld werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen dd. 19.10.2023. Evenmin beschikt mevrouw over de exclusieve ouderlijke verantwoordelijkheid. Mevrouw weet dus wel degelijk wie de vader van haar dochter is en zij kwamen tot afspraken inzake de opvoeding van hun gezamenlijke kind. Aangezien alle betrokkenen over de Kameroense nationaliteit beschikken en niet over enig verblijfsrecht in België beschikken kunnen zij hun gezinsleven (vader en dochter, dochter en moeder) verderzetten in Kameroen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn hiertoe. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter in België geboren is en enkel België zou kennen als vaderland. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat haar dochter geen enkele band met Kameroen heeft, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Kameroen haar basisonderwijs niet zou kunnen opstarten. Hoewel haar dochter niet in Kameroen is geboren, heeft ze wel via haar ouders een band met Kameroen. Betrokkene en de vader van het kind hebben immers de Kameroense nationaliteit en zijn in Kameroen geboren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Gelet op de nog jonge leeftijd van haar dochter (met name vijf jaar) en het feit dat zij haar basisonderwijs nog moet opstarten, kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het inroepen van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfmachtiging individueel onderzocht.

Volledigheidshalve wijzen we er op dat het dossier waar betrokkene naar verwijst (cfr. Arrest RVV nr 181 193 van 24 januari 2017 en nota van kruispunt migratie van 23 mei 2017) niet analoog zijn. Haar dochter moet het basisonderwijs nog opstarten en heeft hier tot op heden enkel kleuteronderwijs genoten. In Kameroen zijn de officiële talen Engels en Frans en is er dus evenmin sprake van een ander schrift. In casu is er dan ook geen sprake van een jarenlang onderwijs in een ander schrift, zoals wel het geval in de aangehaalde voorbeelden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 4, artikel 9, artikel 24 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Inzake artikel 24 en artikel 9 van het Verdrag, merken we op dat haar dochter niet tijdelijk of permanent van haar gezinssituatie beroofd is. Haar dochter kent haar beide ouders, die onderling afspraken hebben gemaakt inzake haar opvoeding, afspraken die werden vastgelegd door de Rechtbank van Eerste Aanleg. Aangezien beide ouders over de Kameroense nationaliteit beschikken en geen verblijfsrecht hebben in België, kan het gezinsleven, zoals vastgelegd in het vonnis van 19.10.2023, verdergezet worden in Kameroen.

De verzoekster voert tevens de schending aan van de artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zij in de zomer van 2023 terugkeerde naar Kameroen voor de begrafenis van haar vader. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Kameroen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat het praktisch bijzonder moeilijk zou zijn om de lange reis naar Kameroen te maken met beperkte financiële middelen. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij in de zomer van 2023 probleemloos naar Kameroen en terug reisde om de begrafenis van haar vader bij te wonen. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is

ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over voldoende financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar oom en zijn gezin Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omwille van haar bijzondere banden met België en haar intense familiale en sociale relaties. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met haar dochter en dat er door de rechtbank een bezoekregeling vastgelegd werd voor de vader van haar kind. Echter, aangezien geen enkel familielid over verblijfsrecht in België beschikt en zij allen over de Kameroense nationaliteit beschikken, kan dit gezinsleven verdergezet worden in Kameroen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om hun gezinsleven verder te zetten in Kameroen. Wat haar oom betreft, betrokkene toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien toont betrokkene de verwantschap met haar oom niet aan. Het loutere feit dat zij samenwoont met de persoon die zij haar oom noemt, heeft niet automatisch tot gevolg dat er ook sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze dienen op actieve wijze te worden aangetoond en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Kameroen. Dit blijkt uit de vaststelling dat betrokkene in de zomer van 2023 terugkeerde naar Kameroen om de begrafenis van haar vader bij te wonen. Hieruit blijkt dat betrokkene, ondanks haar jarenlange verblijf in België, wel degelijk nog banden heeft met Kameroen. Gezien haar legale verblijf van 07.12.2016 tot 31.10.2019 en van 02.11.2020 tot 08.09.2023 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande zij hiervan erg weinig bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden

als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019) .

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2016 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij hier gestudeerd en gewerkt zou hebben, dat zij een absolute wil om te werken en studeren zou hebben, dat zij duurzaam lokaal en sociaal verankerd zou zijn, dat zij zeer maatschappelijk bewust zou zijn, dat zij een grote vrienden en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij onmiddellijk terug aan de slag zou kunnen, dat zij ondertussen goed Nederlands zou spreken, dat zij ook uitstekend Frans zou spreken, dat zij zeer actief zou zijn, dat zij zou proberen haar steentje bij te dragen aan de Belgische maatschappij, dat zij over voldoende maatschappelijke bagage zou beschikken om haar leven hier verder op een positieve manier te ontplooien, dat zij verschillende studiebewijzen voorlegt evenals haar diploma bachelor in de boekhouding, haar inburgeringscontract en vier niet identificeerbare

getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Ook op 4 september 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 september 2024. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN Mevrouw,

Naam, voornaam: S., C. C. N.
geboortedatum: (…)
geboorteplaats: Douala
nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:
S., L. C., geboren op (…)2019, nationaliteit: Kameroen

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).
Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een bijzondere infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. We wijzen er tenslotte op dat haar dochter het basisonderwijs nog dient op te starten.
Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken nog op dat de vader van haar dochter niet over enig verblijfsrecht beschikt en eveneens de nationaliteit van Kameroen heeft. Het gezinsleven van vader en dochter kan aldus verdergezet worden in Kameroen.
De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)
De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)”.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat, in casu, uit het administratief dossier (Proces-verbaal (…) van 18.09.2023) duidelijk blijkt dat verzoekster niet op de hoogte was van enige identiteitsfraude vanwege de vader van haar kind, de Heer A., L. D. J.

Dat zij ervan overtuigd was dat hij de Franse nationaliteit had waardoor ook haar dochter beschouwd werd als een Franse onderdaan en verzoekster op basis van het statuut van haar partner een verblijfsrecht had in ons land.

Dat zij duidelijk heeft gezegd dat zij deze daden vanwege haar partner veroordeelt (zie administratief dossier).

Dat het onrechtvaardig is om het verblijfsrecht van verzoekster af te nemen aangezien zij niet op de hoogte was van de identiteitsfraude van haar partner. Dat zij er op een legitieme wijze van overtuigd was dat haar verblijfsrecht in België wettelijk was en zij op basis van dit recht een leven heeft opgebouwd in België met haar dochtertje. Dat de verwerende partij hier geen rekening mee gehouden.

Dat de verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar deze betreurenswaardige situatie van verzoekster en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oorddeel zijn voorstelling vande feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651,18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit land van herkomst te richten. Dat het louter zeer moeilijk moet zijn. Dat dit in casu het geval is.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.
Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verwerende partij heeft duidelijk geen onderzoek gedaan naar de situatie van Mevrouw S. en haar dochtertje, L. en schendt zo dus haar motiveringsplicht.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn.

Dat verwerende partij stelt dat er in casu geen halt aan de integratie van verzoekster komt.

Dat zij daarna echter onmiddellijk zegt dat het maar om een tijdelijke verwijdering gaat en hiermee dus toegeeft dat er wel degelijk sprake is van een halt aan de integratie.

Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan de integratie van verzoekster. Dat de integratie van verzoekster en haar dochtertje belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid.

Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoekster. Ze woont hier immers als sinds bijna 10 jaar en haar dochter heeft geen enkel ander land gekend! Zij is hier immers geboren.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster gedurende de behandeling van haar aanvraag ondertussen in België is blijven wonen en hier is verbleven.

Dat de lange verblijfsduur van verzoekster in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoekster niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar Kameroen zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoekster de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode.

De RVV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale banden met België.

Dat dit hier klaarblijkelijk niet is gebeurd!

Verzoekster woont sinds jaren in België. Haar dochter is hier geboren en gaat hier naar school. Beiden hebben geen banden meer met Kameroen en geen hechte familie.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken

en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling.

Dat de loutere vaststelling dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoeker door toedoen van haar langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verbindend om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt te kort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oorddeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651,18september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt te kort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent.

De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging.

Deze is in casu kennelijk afwezig is!!

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoekster wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat verzoekster tevens kan verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat verzoekster haar leven in België wenst verder te zetten met haar dochtertje, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe.

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoekster.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn en tot een scheiding van betrokkenen zullen leiden.

Dat verzoekster reeds geruime tijd in België verblijft, namelijk sinds 2016.

Dat verwerende partij stelt dat een terugkeer naar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Dat verzoekster echter wel verschillende maanden zou moeten terugkeren naar land van herkomst. Dat dit niet proportioneel is.

Dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die supérieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster.

Dat verwerende partij niet voldoende motiveert waarom het belang van het kind in casu geen bijzondere omstandigheid uitmaakt.

Nochtans is L. hier geboren en kent zij geen ander land dan België.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de toestand van verzoekster. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekster daar deze ertoe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoekster terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door

geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekster. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat in samenhang met artikel 8 van het EVRM dient gewezen te worden naar het artikel 3 van het EVRM.

Immers, verzoekster zou zich bij terugkeer in een betreurenswaardige situatie bevinden. Zij heeft geen familie meer in Kameroen. Zij heeft er geen financiële middelen noch toekomstperspectieven. Haar dochter, die in België is geboren en hier naar een Belgische school gaat zou zich in een land bevinden waarvan ze de taal niet kent."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "*uiteenzetting van feiten en middelen*" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster beroept zich op een schending van artikel 3 van het IVRK en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zonder uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissingen wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite zijn gemotiveerd. In de eerste bestreden beslissing motiveert verweerder, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de door verzoekster ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij en haar dochter niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure, namelijk bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Verweerder zet voor elk van de ingeroepen elementen concreet uiteen waarom hij tot deze vaststelling komt. In de tweede bestreden beslissing motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster en haar kind in België verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Verzoekster betwist dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het

dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (…)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar ze gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verweerder kwam tot de vaststelling dat verzoekster geen overtuigende buitengewone omstandigheden aanvoert die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoekster is het oneens met deze beoordeling.

In de eerste plaats richt verzoekster haar kritiek tegen het motief van de eerste bestreden beslissing dat betrekking heeft op de identiteitsfraude van haar voormalige partner en de vader van haar minderjarig kind. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

"*Betrokkene kwam op 12.10.2016 in België aan als studente, met een visum type D. Ze werd in het bezit gesteld van een A-kaart in het kader van haar studies, die uiteindelijk verlengd werd tot 31.10.2019. Zij beviel van een dochter op (…)19. Haar dochter L. werd op 06.03.2019 erkend door de persoon die in België ingeschreven stond onder de naam A., L. D. J. als Franse onderdaan. Vanaf die dag werd haar dochter met de Franse nationaliteit ingeschreven en volgde L. de gunstige administratieve situatie voor EU-onderdanen van haar vader. Betrokkene zelf heeft haar verblijfsrecht als studente niet verlengd en diende een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name haar dochter, op 29.10.2019 Deze aanvraag werd haar geweigerd op 30.03.2020 gezien zij geen regelmatige inkomsten had. Zij diende een aanvraag gezinshereniging in met haar partner, de vader van haar dochter, op 02.11.2020. Deze aanvraag werd goedgekeurd en betrokkene werd op 02.06.2021 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit informatie verkregen van het Franse Consulaat-Generaal in Brussel bleek dat de persoon die in België als A., L. is ingeschreven niet de echte Franse onderdaan is. De echte A., L. verblijft in Frankrijk en de man in België gekend onder die identiteit is een usurpator. Het Franse Consulaat-Generaal gaat verder en stelt dat ook betrokkenes dochter L. in werkelijkheid geen Franse onderdane is omdat zij niet de dochter van de echte A., L. D. J. is. Het verblijfsrecht van betrokkenes partner en haar dochter als EU onderdaan werden ingetrokken bij beslissing van 08.09.2023. Met andere woorden is de betrokkene niet via haar feitelijke partner, noch via haar dochter familielid van een EU onderdaan en is ze dat overigens nooit geweest. Betrokkene diende geen beroep in tegen de beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht.*

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij en haar dochter het slachtoffer geworden zijn van de identiteitsfraude van hun partner/vader. Echter, we stellen vast dat betrokkene, alvorens haar verblijfsrecht werd ingetrokken, uitgenodigd werd om alle nodige documenten voor te leggen die haar situatie in België schets en waarvan zij wenst dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft voor het nemen van haar beslissing. Betrokkene is echter niet ingegaan op deze uitnodiging en heeft geen enkel stuk voorgelegd. Evenmin diende betrokkene beroep in tegen de beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht. Gezien het verblijfsrecht van de man die voor haar het verblijfsrecht had geopend werd ingetrokken, diende ook het verblijfsrecht van de betrokkene te worden beëindigd. Met andere woorden is de betrokkene niet via haar feitelijke partner, noch via haar dochter familielid van een EU onderdaan en is ze dat overigens nooit geweest. Het indienen van huidig verzoekschrift kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de intrekking van haar verblijfsrecht. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Verzoekster voert opnieuw aan dat ze niet op de hoogte was van de identiteitsfraude van haar voormalige partner. Ze stelt ervan overtuigd te zijn geweest dat hij wel degelijk de Franse nationaliteit had waardoor ook hun gemeenschappelijk kind de Franse nationaliteit had. Verzoekster herinnert eraan dat ze in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger een verblijfsrecht in België heeft gehad. Volgens haar is het onrechtvaardig om haar verblijfsrecht af te nemen aangezien ze niet op de hoogte was van de identiteitsfraude. Volgens verzoekster werd er bij het nemen van de bestreden beslissingen onvoldoende rekening gehouden met deze situatie.

Vooreerst merkt de Raad op dat de beslissing van de gemachtigde van 8 september 2023 tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster niet het voorwerp vormt van de huidige procedure. Verzoekster heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing waardoor deze beslissing zich inmiddels definitief in het rechtsverkeer bevindt. Ze kan in het kader van het huidige beroep dan ook niet dienstig voorhouden als zou deze beslissing onrechtvaardig zijn.

Verder blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar betreurenswaardige situatie. Verweerder heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen de gebeurtenissen op een correcte wijze weergegeven en heeft op goede gronden geconcludeerd dat verzoekster en haar minderjarige dochter niet als familieleden van een Unieburger kunnen worden beschouwd. Verweerder heeft rekening

gehouden met het betoog van verzoekster dat ze zelf het slachtoffer is geworden van de identiteitsfraude door haar voormalige partner en ze hier geen weet van had. Hij merkt op dat, alvorens het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd, ze werd uitgenodigd om haar persoonlijke situatie uiteen te zetten en alle nodige documenten over te maken die haar situatie in België schetsen. Verzoekster heeft hier echter geen gevolg aan gegeven en haar verblijfsrecht werd beëindigd op 8 september 2023. Verweerder motiveert dat verzoekster geen gebruik kan maken van het indienen van een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om op die manier elementen aan te kunnen voeren waarom de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht niet genomen had mogen worden. Het indienen van een dergelijke verblijfsaanvraag geldt niet als een soort hoger beroep tegen de beëindigingsbeslissing. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekster omtrent de identiteitsfraude van haar voormalige partner heeft aangevoerd. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke manier de gebeurtenissen omtrent het verlies van haar verblijfsrecht haar op heden verhinderen om samen met haar dochter terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De bewering dat verzoekster niet op de hoogte was van de identiteitsfraude, impliceert op zich niet dat ze daarom geen beroep zou kunnen doen op de reguliere procedure voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Minstens toont verzoekster het tegendeel niet aan.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de elementen inzake lang verblijf en integratie in België. Ze stelt dat ze al bijna 10 jaar in België woont, dat haar dochter hier is geboren en dat haar dochter geen enkel ander land kent. Ze heeft geen banden meer met Kameroen. Er zou van haar niet verwacht kunnen worden dat ze na een dergelijk lange verblijfsduur nog zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer. Verder meent verzoekster dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Kameroen "*een serieuze halt zou toeroepen*" aan haar integratie. Verzoekster is het oneens met het motief van de eerste bestreden beslissing dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Volgens haar vormt haar integratie wel degelijk een belangrijke buitengewone omstandigheid.

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit België wordt ingediend:

"*Gezien haar legale verblijf van 07.12.2016 tot 31.10.2019 en van 02.11.2020 tot 08.09.2023 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande zij hiervan erg weinig bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).*
[…]
Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten

aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019) .
De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2016 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij hier gestudeerd en gewerkt zou hebben, dat zij een absolute wil om te werken en studeren zou hebben, dat zij duurzaam lokaal en sociaal verankerd zou zijn, dat zij zeer maatschappelijk bewust zou zijn, dat zij een grote vrienden en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij onmiddellijk terug aan de slag zou kunnen, dat zij ondertussen goed Nederlands zou spreken, dat zij ook uitstekend Frans zou spreken, dat zij zeer actief zou zijn, dat zij zou proberen haar steentje bij te dragen aan de Belgische maatschappij, dat zij over voldoende maatschappelijke bagage zou beschikken om haar leven hier verder op een positieve manier te ontplooien, dat zij verschillende studiebewijzen voorlegt evenals haar diploma bachelor in de boekhouding, haar inburgeringscontract en vier niet identificeerbare getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verweerder ontkent niet dat verzoekster hier gedurende haar 10-jarig verblijf bepaalde banden met de Belgische samenleving heeft opgebouwd. Echter behoren elementen met betrekking tot het lang verblijf en de integratie van de derdelander in België niet tot de ontvankelijkheidsfase van de verblijfsaanvraag maar wel tot de gegrondheidsfase. Verweerder verwijst hiervoor naar de vaststaande rechtspraak van de Raad van State. Verzoekster toont niet aan dat ze door een terugkeer naar Kameroen bepaalde engagementen van algemeen belang zou moeten verbreken.

De motieven van de eerste bestreden beslissing zijn inderdaad in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster laat blijken dat ze het oneens is met dit standpunt, doch maakt niet aannemelijk dat het in haar specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen. De subjectieve overtuiging van verzoekster dat haar integratie en verblijf in België wel degelijk als buitengewone omstandigheden moeten worden aanvaard, doet hier geen afbreuk aan.

Verweerder heeft ook rekening gehouden met het feit dat verzoeksters dochter in België werd geboren en in België naar school gaat: “*Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter in België geboren is en enkel België zou kennen als vaderland. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat haar dochter geen enkele band met Kameroen heeft, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Kameroen haar basisonderwijs niet zou kunnen opstarten. Hoewel haar dochter niet in Kameroen is geboren, heeft ze wel via haar ouders een band met Kameroen. Betrokkene en de vader van het kind hebben immers de Kameroense nationaliteit en zijn in Kameroen geboren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat haar dochter hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Gelet op de nog jonge leeftijd van haar dochter (met name vijf jaar) en het feit dat zij haar basisonderwijs nog moet opstarten, kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk)”.* Verzoekster komt niet verder dan opnieuw te verwijzen naar elementen die ze reeds in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft uiteengezet, zonder de beoordeling die daaromtrent werd gemaakt door verweerder te ontkrachten. Het feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de motieven. In wezen geeft verzoekster hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen haar

beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Dit geldt eveneens waar verzoekster aanvoert dat ze geen banden meer heeft met haar herkomstland, Kameroen. Verweerder heeft dit element reeds onderzocht in de eerste bestreden beslissing en heeft gesteld dat verzoekster dit niet terdege aannemelijk maakt. Uit het administratief dossier blijkt dat ze in de zomer van 2023 naar Kameroen is gereisd om de begrafenis van haar vader bij te wonen. Het lijkt volgens verweerder dan ook onwaarschijnlijk dat verzoekster geen enkele familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Verweerder wijst erop dat verzoekster ruim 35 jaar in Kameroen heeft verbleven en haar verblijf en integratie in België kunnen niet vergeleken worden met haar relaties in haar land van herkomst. Verzoekster brengt geen concrete kritiek naar voor ter weerlegging van dit motief.

Ten slotte voert verzoekster nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM, hetgeen bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op de familiale en sociale relaties die ze in België heeft opgebouwd. Ze wenst haar leven in België verder te zetten samen met haar dochter. De bestreden beslissingen leiden ertoe dat ze verschillende maanden zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, hetgeen volgens haar disproportioneel is. Bovendien wordt het hoger belang van haar minderjarig kind door de bestreden beslissingen geschonden.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekster en haar kind in het Rijk. Hij motiveert dienaangaande als volgt:

"Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omwille van haar bijzondere banden met België en haar intense familiale en sociale relaties. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met haar dochter en dat er door de rechtbank een bezoekregeling vastgelegd werd voor de vader van haar kind. Echter, aangezien geen enkel familielid over verblijfsrecht in België beschikt en zij allen over de Kameroense nationaliteit beschikken, kan dit gezinsleven verdergezet worden in Kameroen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om hun gezinsleven verder te zetten in Kameroen. Wat haar oom betreft, betrokkene toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien toont

betrokkene de verwantschap met haar oom niet aan. Het loutere feit dat zij samenwoont met de persoon die zij haar oom noemt, heeft niet automatisch tot gevolg dat er ook sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze dienen op actieve wijze te worden aangetoond en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Kameroen. Dit blijkt uit de vaststelling dat betrokkene in de zomer van 2023 terugkeerde naar Kameroen om de begrafenis van haar vader bij te wonen. Hieruit blijkt dat betrokkene, ondanks haar jarenlange verblijf in België, wel degelijk nog banden heeft met Kameroen. Gezien haar legale verblijf van 07.12.2016 tot 31.10.2019 en van 02.11.2020 tot 08.09.2023 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande zij hiervan erg weinig bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Ook heeft hij gemotiveerd waarom niet blijkt dat de bestreden beslissingen het hoger belang van het minderjarige kind van verzoekster schenden:

"Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 4, artikel 9, artikel 24 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Inzake artikel 24 en artikel 9 van het Verdrag, merken we op dat haar dochter niet tijdelijk of permanent van haar gezinssituatie beroofd is. Haar dochter kent haar beide ouders, die onderling afspraken hebben gemaakt inzake haar opvoeding, afspraken die werden vastgelegd door de Rechtbank van Eerste Aanleg. Aangezien beide ouders over de Kameroense nationaliteit beschikken en geen verblijfsrecht hebben in België, kan het gezinsleven, zoals vastgelegd in het vonnis van 19.10.2023, verdergezet worden in Kameroen."

En in de tweede bestreden beslissing:

"*Het hoger belang van het kind : betrokkene toont niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een bijzondere infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst. We wijzen er tenslotte op dat haar dochter het basisonderwijs nog dient op te starten.*
Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken nog op dat de vader van haar dochter niet over enig verblijfsrecht

beschikt en eveneens de nationaliteit van Kameroen heeft. Het gezinsleven van vader en dochter kan aldus verdergezet worden in Kameroen."

Wat het gezinsleven tussen verzoekster en haar minderjarig kind en tussen het minderjarige kind en haar vader betreft, stelt verweerder dat verzoekster met het kind samenwoont en er door de familierechtbank een omgangsregeling werd vastgelegd tussen het kind en haar vader. Geen enkel familielid – noch moeder, noch vader – beschikt over een verblijfsrecht in België. Zij beschikken wel allen over de Kameroense nationaliteit. Verweerder besluit dan ook dat het gezinsleven tussen de betrokkenen in Kameroen kan worden verdergezet. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er bepaalde onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die dit verhinderen. Verder motiveert verweerder dat niet concreet wordt aangetoond of verduidelijkt op welke manier een terugkeer naar het land van herkomst het hoger belang van het kind zou schaden. Het recht op onderwijs wordt niet aan het kind ontzegd aangezien verzoekster niet aantoont dat een scholing niet in Kameroen verkregen zou kunnen worden. Het kind moet bovendien zijn basisonderwijs nog aanvangen. Het kind wordt evenmin tijdelijk, noch permanent van haar gezinssituatie beroofd. Het kind kent haar beide ouders, die onderling afspraken hebben gemaakt inzake haar opvoeding en die werden vastgelegd door de familierechtbank. Aangezien beide ouders over de Kameroense nationaliteit beschikken en geen van beiden een verblijfsrecht in België heeft, kan de regeling zoals vastgelegd in het vonnis van de familierechtbank van 19 oktober 2023 worden verdergezet in Kameroen.

Verzoekster betwist niet dat de vader van haar kind eveneens de Kameroense nationaliteit heeft, net als de rest van het gezin. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan die de bovenstaande motieven weerleggen. Ze toont niet aan waarom het gezinsleven met haar kind en met de vader van haar kind niet minstens tijdelijk zou kunnen worden verdergezet in Kameroen. Verzoekster verduidelijkt evenmin waarom een tijdelijke terugkeer naar Kameroen om zich in de regel te stellen met de verblijfswetgeving en aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen, in strijd zou zijn met het hoger belang van haar kind. Het kind kan worden vergezeld van haar beide ouders en kan haar basisonderwijs aanvangen in Kameroen. Er blijkt niet dat daarvoor een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur vereist is die in Kameroen niet voorhanden zou zijn. Een schending van het hoger belang van het kind wordt dan ook niet aangetoond.

Betreffende de sociale banden die verzoekster met België heeft opgebouwd, motiveert verweerder dat de verplichting om een verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering van het grondgebied. Dit heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. Dergelijke tijdelijke scheiding verstoort het gezins- en privéleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster komt niet verder dan opnieuw te verwijzen naar haar langdurig verblijf in België en haar integratie in de Belgische samenleving, zonder concreet afbreuk te doen aan de voormelde motieven van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekster voert verder nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ze betoogt dat ze "*zich bij terugkeer in een betreurenswaardige situatie* [zal] *bevinden"* omdat ze geen familie, financiële middelen of toekomstperspectieven heeft in Kameroen.

De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het betoog van verzoekster blijft beperkt tot enkele algemene beweringen zonder dat concreet wordt aangetoond dat ze bij terugkeer naar Kameroen een ernstig en reëel risico zal lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende omstandigheden. Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet bewezen.

Er kan worden geconcludeerd dat niet is aangetoond dat de motieven van de eerste bestreden beslissing blijk zouden geven van een onredelijke besluitvorming, noch toont verzoekster aan dat er met

welbepaalde, in de aanvraag uitdrukkelijk als buitengewone omstandigheden opgeworpen elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden. Voor het overige ontwikkelt verzoekster geen concrete kritiek ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

Het enige middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN